

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **S. A.**
státní příslušností Alžírsko
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2020 č. j. KRPA-9662-13/ČJ-2020-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobce ve své žalobě uvedl, že neopustil území České republiky ve lhůtě stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 17. 1. 2018, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku, neboť má na území České republiky přítelkyni, občanku Slovenské republiky, se kterou má pevný a trvalý vztah obdobný vztahu manželskému. Dne 1. 7. 2019 podal žádost o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Dne 7. 1. 2020 byl v rámci uvedeného řízení předvolán k výslechu, v jehož průběhu bylo zjištěno, že na území České republiky pobývá neoprávněně. Přiznal tedy, že mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, což činil právě z důvodu svého vztahu s občankou Evropské unie. Obával se, že pokud by opustil území České republiky, nemohl by se v dohledné době vrátit a jeho partnerský vztah by tak byl rozvrácen. Tento vztah je podrobně zkoumán v rámci řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí, kterým bude zrušeno rozhodnutí o správním vyhoštění. Poukázal na ust. § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, ze kterého plyne, že v případě, že se cizinec po právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie a nehrozí, že by tento mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek či ohrozit veřejné zdraví, musí policie takové rozhodnutí zrušit. Měl za to, že rozhodnutí o správním vyhoštění by mělo být v dohledné době zrušeno, neboť šetřením bylo zjištěno, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. S ohledem na výše uvedené považoval za logické, že by neměl být ani zajištěn. Navrhl provést důkaz spisovým materiálem v řízení o zrušení správního vyhoštění vedeném Ředitelstvím služby cizinecké policie pod sp. zn. CPR-26052/ČJ-2019-930310.
3. Nesouhlasil se závěry žalovaného, že jeho zajištění bylo nezbytným opatřením, naopak je podle něj napadené rozhodnutí nezákonné, nepřiměřeně zasahující do jeho základního práva na osobní svobodu. Měl za to, že žalovaný bagatelizoval skutečnost, že žalobce může být rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nezabýval se tím, že probíhá řízení o zrušení vyhoštění, nezjistil tak dostatečně skutkový stav věci. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné, pokud jde o okolnosti zákonnosti vydání rozhodnutí, zejména pokud jde o jeho přiměřenost, vhodnost a otázky, zda bude vyhoštění vůbec možné realizovat. Byl toho názoru, že o řízení o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění musel žalovaný vědět, v napadeném rozhodnutí se o tomto řízení však ani nezmiňuje, natož aby se s takovou okolností vypořádal. Dále namítal, že se žalovaný nezabýval tím, zda vydání rozhodnutí o zajištění nebude v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Poukázal na to, že v České republice žil poměrně dlouhou dobu, navíc jako rodinný příslušník občana Evropské unie, rozhodnutím mohlo být zasaženo i do základních práv a svobod jeho družky, občanky Evropské unie, s čímž se měl žalovaný vypořádat, ale neučinil tak, proto je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné. Dále konstatoval, že žalovaným prezentovaná aplikace ust. § 124b zákona o pobytu cizinců je nezákonná, neboť ignoruje Listinu základních práv a svobod a relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 15. 4. 2009 č. j. 1 As 12/2009-61 nebo rozsudek sp. zn. 9 As 5/2010). Upozornil na to, že zajištění cizince je mimořádným institutem, musí proto být podloženo závažnými důvody a vzhledem ke své povaze může být užito pouze ve výjimečných případech, kdy je zjevné, že jiné řešení než zásadní omezení osobní svobody nepřichází v úvahu. S odkazem na judikaturu správních soudů podotkl, že pouhý nelegální pobyt cizince na území České republiky není dostatečným důvodem pro zajištění. Dodal, že při rozhodování o omezení osobní svobody je třeba

postupovat s maximální obezřetností a velmi důkladně zkoumat důvodnost takového postupu, rozhodující správní orgán tak musí výslovně uvést, proč je v daném případě zajištění opatřením nezbytným pro dosažení účelu správního řízení a proč nelze tohoto účelu dosáhnout jinak. Zmínil též zásadu proporcionality, přiměřenosti a racionální zdůvodnitelnosti zásahu a zákaz nadbytečného použití jinak racionálně zvolených nástrojů regulace. Žalovaný se dle něj nevypořádal ani s otázkou, zda by nebylo možné využít k dosažení účelu mírnějších prostředků dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců.

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal na to, že dne 30. 1. 2018 nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce vydané Policií České republiky, Ředitelstvím služby cizinecké policie, Příjímacím střediskem cizinců Zastávka ze dne 17. 1. 2018 č. j. CPR-1943/ČJ-2018-000022-SV. Na základě tohoto rozhodnutí se žalobce nachází v evidenci nežádoucích osob ode dne 30. 1. 2018 do dne 2. 4. 2020. Žalobce ve stanovené době nevystavoval, opakovaně podával žádosti o udělení mezinárodní ochrany, rozhodnutí o druhé z podaných žádostí nabylo právní moci dne 17. 6. 2019, žalobce měl povinnost do 30 dnů opustit území České republiky. Od 18. 7. 2017 do 7. 1. 2019 pobýval na území České republiky nelegálně. Žalovaný měl za to, že se v posuzovaném případě neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj výrok odůvodnil. Poukázal na konkrétní okolnosti případu a definoval jednotlivá skutková jednání, která jednak nasvědčují učiněnému závěru, že uložení zvláštní opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení, jednak tomu, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu obsaženou v ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dále byl přesvědčen o tom, že výstižně shrnul podstatné okolnosti skutkového stavu a uvedl důvody, které ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí.
5. Pokud jde o tvrzení žalobce, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nelze ho podle žalovaného v návaznosti na vyjádření žalobce ze dne 7. 1. 2020 č. j. KRPA-9662-13/ČJ-2020-000022- považovat za relevantní, neboť žalobce neuvedl ani nedoložil žádné skutečnosti prokazující dané postavení žalobce. Poukázal na to, že žalobce v protokolu o podání vysvětlení sdělil, že žije s přítelkyní, se kterou se seznámil dne 12. 4. 2019, v bytě na jemu neznámé adrese v Mladé Boleslavi. Upozornil, že toto vyjádření žalobce je v rozporu jak s jeho argumentací uvedenou v žalobě, tak s protokolem o výsledku č. j. CPR-26052-16/ČJ-2019-930310-V214. K otázce rodinného a soukromého života žalobce na území České republiky odkázal na ust. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v řízení o zajištění cizince je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení, vydání napadeného rozhodnutí nemohlo předcházet důkazní řízení. V době vydání rozhodnutí vše nasvědčovalo tomu, že žalobce nedosahuje postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, současně nebylo sporu o tom, že je občanem Alžírsko, kterému bylo uloženo správní vyhoštění, protože se nachází v evidenci nežádoucích osob od 30. 1. 2018 do 2. 4. 2020. Podotkl, že žalobce neuvedl ani nedoložil žádné konkrétní důkazy prokazující jeho postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, neměl snahu svůj pobyt legalizovat a k pobytu nebyl nikde oficiálně přihlášen. Dodal, že žádost žalobce o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění nelegalizuje jeho neoprávněný pobyt na území České republiky. Žalovaný uzavřel, že věc dostatečně posoudil, své závěry řádně odůvodnil a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Na jednání konaném před zdejší soudem dne 31. 1. 2020 zástupce žalobce namítal, že správní řízení se nevedlo v jazyce pro žalobce dobře srozumitelném, když bylo tlumočeno do jazyka španělského, přičemž žalobce trval na tlumočení do jazyka arabského. Zástupce žalobce uvedl, že žalobce mluví trochu španělsky, trochu česky, alespoň rozumí,

s přítelkyní komunikuje primárně česky. Zástupce žalovaného setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích. Doplnil, že žalobce protokol ze dne 7. 1. 2020 sám podepsal jako správný, že v protokole o podání vysvětlení ze dne 7. 1. 2020 uvedl, že se seznámil s přítelkyní v dubnu 2019. Podle zástupce žalovaného sice v protokole o výsledku svědka sepsaném na Ředitelství služby cizinecké policie žalobce označil za dobu seznámení se s přítelkyní duben 2018, ale upřesnil, že spolu sdílí společnou domácnost od jara 2019. Tento protokol byl veden v jazyce (arabském), kterému žalobce rozuměl. Zástupce žalovaného dále konstatoval, že se v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nemohlo jednat o tak intenzivní vztah, aby žalobce splňoval podmínky ust. § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobce pak nedoložil žádné důkazy, že s přítelkyní žije ve společné domácnosti (např. smlouvou o pronájmu, aj.).

7. Správní spis pak obsahuje především následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam ze dne 7. 1. 2020 č. j. KRPA-9662-5/ČJ-2020-000022, rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 17. 1. 2018 č. j. CPR-1943/ČJ-2018-931200-SV, protokol o podání vysvětlení ze dne 7. 1. 2020 č. j. KRPA-9662-12/ČJ-2020-000022, rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2020 č. j. KRPA-9662-13/ČJ-2020-000022-ZZC.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 7. 1. 2020 se žalobce dostavil na adresu Olšanská 2, Praha 3 k výsledku kvůli jinému řízení. Bylo zjištěno, že cizinec se nachází v evidenci nežádoucích osob, proto byl dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zajištěn. Rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 17. 1. 2018 č. j. CPR-1943/ČJ-2018-931200-SV (nabytí právní moci dne 30. 1. 2018) bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Při podání vysvětlení dne 7. 1. 2020 žalobce uvedl, že je alžírské státní příslušnosti. Do České republiky naposledy přicestoval v prosinci roku 2018 z Francie. Přijel sem na 1 týden za kamarády, začalo se mu zde líbit, tak tu zůstal. Má zde kamaráda, který vlastní pizzerii a finančně mu pomáhá. Když měl politický azyl, tak v pizzerii pracoval. Vydání rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 17. 1. 2018 č. j. CPR-1943/ČJ-2018-931200-SV s nabytím právní moci dne 30. 1. 2018 si byl vědom, ale nevystoupal, protože dvakrát požádal o azyl. Věděl též o tom, že azyl mu nebyl udělen, rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 6. 2019. Neodjel z území České republiky, neboť zde má přítelkyni, nechtěl ji opustit. Přítelkyně je Slovenka, žije v Mladé Boleslavi, ta je překážkou jeho vycestování. Poznali se dne 12. 4. 2019. Sdělil, že si ji chce vzít a vést s ní rodinný život. V České republice není osoba, vůči níž má žalobce vyživovací povinnost nebo ji má v péči. Ukončení jeho pobytu na území České republiky by však bylo z hlediska soukromého nebo rodinného života nepřiměřené vůči jeho přítelkyni, s níž bydlí. Žádné jiné kulturní či společenské vazby k České republice nemá, nemá zde ani pohledávky nebo závazky, nevlastní tu majetek. V Alžírsku má bratra a sestru, měl by tam kde bydlet, mají

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

tam společný rodinný dům. Na pobyt a vycestování peníze nemá, avšak jeho přítelkyně a kamarád mu mohou pomoci. Bydlí s přítelkyní v pronajatém bytě v Mladé Boleslavi, přesnou adresu si nepamatuje. Na nájemní smlouvě jsou uvedeni oba, na cizinecké policii se registrovat nebyl, měsíc před podáním vysvětlení byla v bytě policie, ukázal jim azylové dokumenty, nic mu neřekli a vyfotili si byt. Je zdravý, k lékaři nechodí. Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 1. 2020 č. j. KRPA-9662-13/ČJ-2020-000022-ZZC byl žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

10. Zástupce žalobce navrhl výslech přítelkyně žalobce, tomuto návrhu soud nevyhověl, neboť měl za to, že předmětnou věc není třeba již doplňovat.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
13. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení bytové kontroly.*
14. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
15. Podle ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.*
16. Podle ust. § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *policie vydá na žádost cizince, který se po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění stal občanem jiného členského státu Evropské unie, nové rozhodnutí (5d), kterým zruší rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud nehrozí nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví. Obdobně policie postupuje v případě cizince, který se po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie.*

17. V předmětné věci není sporu o tom, že žalobci bylo rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 17. 1. 2018 č. j. CPR-1943/ČJ-2018-931200-SV uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 1. 2018. Žalobce podal opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, nejprve dne 10. 1. 2018 (nabytí právní moci rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany dne 24. 10. 2018) a podruhé dne 23. 11. 2018, rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany nabylo právní moci dne 17. 6. 2019. Žalobce tak měl do dne 17. 7. 2019 vycestovat z území České republiky, což však neučinil. Ode dne 18. 7. 2019 do dne 7. 1. 2020, kdy byl zajištěn, pobýval na území České republiky neoprávněně. Městský soud v Praze považuje za prokázané, že žalobce nevystoupal z území ve stanovené době a na území České republiky pobýval od 18. 7. 2019 do 7. 1. 2020 neoprávněně. Skutečnost, že žalobce nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, přiznal v žalobě i sám žalobce.
18. Městský soud v Praze poukazuje na to, že podle ust. § 124 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců *v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení*. Dále zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2019 č. j. 1 Azs 151/2018-28, ve kterém se uvádí: „*Jakkoliv lze se stěžovatelem v obecné rovině souhlasit, že existence reálného předpokladu pro vyhoštění představuje jednu z podmínek zajištění cizince, nelze přehlížet smysl řízení o zajištění, jímž není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění cizince alespoň potenciálně možné, jsou-li překážky vycestování správnímu orgánu v době rozhodování o zajištění známy nebo vyšly-li v řízení najevo (blíže viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010 - 150). V řízení o zajištění proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno. Postačí závěr o možnosti vyhoštění.*“ V posuzovaném případě již bylo o správním vyhoštění žalobce pravomocně rozhodnuto, možnost realizace správního vyhoštění tak byla příslušným správním orgánem řešena v řízení, jehož výsledkem bylo vydání rozhodnutí ze dne 17. 1. 2018 č. j. CPR-1943/ČJ-2018-931200-SV. Zdejší soud podotýká, že na pravomocné rozhodnutí je třeba pohlížet jako na zákonné a správné, dokud není rozhodnuto o opaku, resp. o zrušení takového rozhodnutí (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2003 č. j. 7 A 115/2002-67).
19. K námitce žalobce, že podal žádost o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, tak Městský soud v Praze uvádí, že v době rozhodování žalovaného o zajištění žalobce nebylo o této žádosti rozhodnuto a pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 17. 1. 2018 č. j. CPR-1943/ČJ-2018-931200-SV bylo stále v platnosti. Žalovaný tak nepochybil, pokud k probíhajícímu řízení o žádosti žalobce podle ust. § 112 odst. 7 zákona o pobytu cizinců nepřihlédl. Soud dále upozorňuje na to, že řízení o dané žádosti není předmětem přezkumu v tomto soudním řízení.
20. Výše uvedené však neznamená, že by se žalovaný nemusel vypořádat se vztahem žalobce s občankou Slovenské republiky, na který poukazoval při podání vysvětlení dne 7. 1. 2020. K tomu Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017 č. j. 2 Azs 281/2016-50: „*Pokud jde tedy o zásah napadeného rozhodnutí do rodinných vazeb stěžovatelky na území České republiky, ten spočívá „toliko“ v dočasném omezení její*

svobody pobytu (v zákazu pobývat na území ČR), které ovšem nevylučuje kontakt s rodinnými příslušníky (viz § 144 zákona o pobytu cizinců). Takový zásah do rodinného života stěžovatelky v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí nelze s ohledem na její dosavadní protiprávní jednání rozhodně považovat za nepřiměřený (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 7 Azs 172/2015 - 32). V rámci přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince pak nelze dopodrobna zkoumat dotčení soukromého a rodinného života stěžovatelky v důsledku jejího vyhoštění. Správní orgán se má zabývat pouze otázkou, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150). Není-li v této fázi nepřiměřenost zásahu do rodinného života cizince v důsledku jeho vyhoštění naprosto evidentní, lze o vyhoštění jako o použitelném prostředku uvažovat (za splnění dalších zákonných podmínek).“

21. Žalovaný se na str. 3 napadeného rozhodnutí vztahem žalobce se slovenskou přítelkyní zabýval, konkrétně uvedl: „Argument cizince, že zde setrvává, protože zde má slovenskou přítelkyni, se kterou plánuje budoucnost, nemůže omluvit jeho protiprávní jednání, jehož se dopustil, neboť sám cizinec nečinil nic pro legalizaci pobytu, případně se mohl pokusit vycestovat do domovského státu, což také neučinil. Na území Alžírsko žije dle jeho vyjádření také jeho bratr a sestra. Dále cizinec uvedl, že má v Alžírsku vlastní rodinný dům a dle názoru správního orgánu má zabezpečeno ubytování v rodné zemi a tím má ulehčen jeho návrat do vlasti. Cizincův argument, že zde zůstával proto, že zde má slovenskou přítelkyni správní orgán, označuje za účelový, protože cizinec na jednu z otázek v protokolu o výsledku uvedl, že kdyby musel tuhle zemi opustit, tak přítelkyně pojedí s ním. K tomu správní orgán uvádí, že cizinec a jeho přítelkyně může pobývat tam, kde budou mít oba dva platné pobytové oprávnění a do České republiky se můžou vrátit v době, kdy bude mít cizinec oprávněný pobyt. Správní orgán je přesvědčen, že cizinec vše činil pro to, aby na území setrval co nejdéle a spoléhal, že jeho protiprávní jednání nebude odhaleno, cizinec dvakrát neúspěšně žádal v ČR o azyl a z toho důvodu je správní orgán přesvědčen, že za této situace nelze jeho dobrovolné vycestování očekávat. Cizinec v České republice nemá žádný majetek, dle svého sdělení bydlí s přítelkyní v Mladé Boleslavi v bytě, přesnou adresu nezná. Dle vyjádření cizince má uzavřenu nájemní smlouvu, ale není na adrese oficiálně přihlášen.“ Na str. 8 napadeného rozhodnutí se žalovaný vyjádřil též k rodinným a soukromým poměrům žalobce a dospěl k závěru, že „tímto rozhodnutím dojde k přiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, neboť v protokolu o podání vysvětlení ze dne 07.01.2020 cizinec uvedl, že se na území České republiky nenachází žádní jeho příbuzní. Dle jeho slov se na území České republiky nezdržuje osoba, vůči které by měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči. V protokolu uvedl, že zde bydlí se svou slovenskou přítelkyní v Mladé Boleslavi, ale nedokázal popsat přesnou adresu. K tomu správní orgán uvádí, že spolu s přítelkyní mohou žít kdekoli, kde budou mít povolený pobyt a do České republiky se můžou vrátit poté, až budou disponovat potřebným pobytovým oprávněním. V České republice cizinec nemá žádný majetek, ale ani žádné závazky či pohledávky. Naopak jeho rodina žije na území Alžírsko, kde žije jeho bratr a sestra. Cizinec je svobodný a bezdětný.“
22. Městský soud v Praze považuje dané vypořádání se s otázkou vztahu žalobce s přítelkyní za dostatečné, plně přezkoumatelné a ztotožňuje se s ním. Soud má ve shodě s žalovaným za to, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. V době vydání napadeného rozhodnutí nebylo postaveno najisto, že by žalobce byl rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ani že by správní vyhoštění nebylo možné realizovat. Probíhající řízení o žádosti žalobce podle ust. § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců na uvedeném nic nemění. Zdejší soud poukazuje zejména na to, že při podání vysvětlení dne 7.

1. 2020 žalobce uvedl, že do České republiky naposledy přicestoval z Francie v prosinci roku 2018. Má zde přítelkyni, se kterou se poznali dne 12. 4. 2019, bydlí spolu v bytě v Mladé Boleslavi, na přesnou adresu si nevzpomněl, a ačkoli je na nájemní smlouvě uveden i on, tuto adresu nikde nehlásil. Podotkl, že nevystoupal, protože nechtěl přítelkyni opustit, kdyby však musel odjet z České republiky, přítelkyně by jela s ním. Jiné vazby než přítelkyni v České republice nemá, nenachází se zde osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči, nemá zde žádné příbuzné. V Alžírsku žijí jeho sourozenci, mají tam společný rodinný dům. On sám peníze nemá, nepracuje, pomáhá mu přítelkyně a kamarád. S ohledem na výše uvedené nelze mít za evidentní, že by žalobce byl v postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, skutečnosti, které žalobce uvedl při podání vysvětlení, o tom neskýtají. Dále lze připomenout, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění již rozhodnutím ze dne 17. 1. 2018, které nabylo právní moci dne 30. 1. 2018. Následně žalobce dvakrát požádal o udělení mezinárodní ochrany, a tak byl povinen vycestovat z území České republiky do 17. 7. 2019. Soud tak poznamenává, že v době, kdy žalobce navázal vztah se svou přítelkyní, musel vědět o tom, že mu bylo uloženo správní vyhoštění a že pokud neuspěje se svými žádostmi o mezinárodní ochranu, bude muset území České republiky opustit.
23. Soud uzavírá, že s ohledem na protiprávní jednání žalobce (žalobce na území České republiky pobýval neoprávněně od 18. 7. 2019 do 7. 1. 2020) nelze mít za to, že by rozhodnutí o jeho zajištění bylo nepřiměřené. Žalobce nerespektoval pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, z České republiky nevystoupal. Za situace, kdy žalobce věděl o své povinnosti vycestovat, přesto tak dobrovolně neučinil, bylo nezbytné přistoupit k jeho zajištění, aby nedošlo ke zmaření jeho správního vyhoštění z území České republiky. Riziko, že by žalobce nevystoupal a nadále neoprávněně setrval na území České republiky, bylo vysoké. Žalovaný správně dospěl k závěru, že byly splněny podmínky pro uložení zajištění podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tento svůj závěr dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil.
24. Městský soud v Praze k možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019 č. j. 7 Azs 144/2019-19, ve kterém se uvádí: „*Problematikou uložení zvláštních opatření namísto zajištění se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, k tomu uvedl: „Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno.“ Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 30). Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci mírnějších*

prostředků proto nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu cizince zajistit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64). Důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučuje možnost použití zvláštního opatření. Správní orgán je vždy povinen zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38). Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74; ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40; nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51).“

25. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný s otázkou možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování řádně vypořádal. Na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí dostatečně a srozumitelně vysvětlil, proč se rozhodl žalobci žádné ze zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců neuložit.
26. Žalovaný poukázal na to, že žalobce neplnil své povinnosti, ve stanovené lhůtě nevycestoval, nadto při podání vysvětlení uvedl, že se mu v České republice líbí a chtěl by zde žít se svou slovenskou přítelkyní, také nemá v držení cestovní doklad a musel by učinit kroky k tomu, aby si pas opatřil. Byl tak toho názoru, že žalobce jako osoba, která vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti jí uložené a která se svévolně neoprávněně pohybovala na území České republiky, neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti uložené správním orgánem. Žalovaný se zabýval také jednotlivými zvláštními opatřeními za účelem vycestování (str. 5 napadeného rozhodnutí) a možností je uložit, shledal, že v případě žalobce by nebylo uložení těchto opatření účelné. Podle žalovaného lze mít obavy, že by zvláštní opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nebylo plněno, žalobce žije v bytě své přítelkyně, přesnou adresu nezná, není na ní přihlášen k pobytu, na území České republiky nemá žádný majetek. Žalobce nemá finanční hotovost pro složení finanční záruky, nebylo proto možné předpokládat, že by byla složena finanční záruka podle ust. § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Co se týče možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, žalovaný měl s ohledem na zjištěné skutečnosti za to, že žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit na policii v době policií stanovené, žalobce nectil právní předpisy České republiky a mařil výkon správního rozhodnutí. Podle žalovaného nelze mít za to, že by žalobce vycestoval dobrovolně, žalobce uvedl, že by zde rád zůstal. Obdobně žalovaný uvedl i k možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců s tím, že žalobce svým setrváním na území České republiky zmařil výkon správního rozhodnutí.
27. Soud sdílí závěr žalovaného, že s ohledem na uvedené skutečnosti nejsou dány záruky, že by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování bylo účelné, existuje zde riziko, že by žalobce zvláštní opatření nesplnil. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je i ve vztahu k této otázce dostatečné.

28. Pokud jde o námitku žalobce, že správní řízení nebylo vedeno v jazyce arabském, nýbrž španělském, ani této námitce soud nepřisvědčil. V rámci soudního řízení vyšlo najevo, že žalobce česky rozumí, trochu i mluví, se svou přítelkyní komunikuje česky. Španělsky pak rovněž umí. V protokole o podání vysvětlení ze dne 7. 1. 2020 č.j.: KRPA-9662-12/ČJ-2020-000022 svým podpisem pak potvrdil, že všem otázkám porozuměl a nežadá žádných změn ani doplnění.
29. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § ust. 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. ledna 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně